

Sygn. akt I PK 19/19

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa Z. K.
przeciwko Spółdzielni Produkcyjno-Usługowej Z. w Z.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 lutego 2020 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w T.
z dnia 13 września 2018 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w T., wyrokiem z dnia 13 września 2018 r., zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 21 września 2017 r. i zasądził o pozwanej Spółdzielni Produkcyjno-Usługowej Z. w Z. na rzecz powoda Z. K. kwotę 13.200 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, a w pozostałej części powództwo oddalił wraz z dalej idącą apelacją, a koszty procesu zniósł między stronami.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w dniu 29 czerwca 2015 r. powód zapoznał się jedynie z ustną zapowiedzią zamiaru wypowiedzenia stosunku pracy, którego- do chwili pozostawania w siedzibie Spółdzielni - mu jednak nie przedstawiono. Dalej Sąd przyjął, że uchwała przedstawicieli członków Spółdzielni zobowiązała Radę Nadzorczą do podjęcia stosownej uchwały o odwołaniu powoda z funkcji prezesa

zarządu i o rozwiązaniu z powodem stosunku pracy. Z zeznań świadka A. F. wynika, że w momencie, kiedy powód znajdował się w siedzibie Spółdzielni takiej uchwały jeszcze nie było. W tej sytuacji Sąd Okręgowy stwierdził, że powód w dniu 29 czerwca 2015 r. nie miał możliwości zapoznania się z oświadczeniem pozwanej o wypowiedzeniu stosunku pracy, bo takie jeszcze nie istniało. Od następnego dnia przebywał już na zwolnieniu chorobowym, a tym samym wręczenie mu wówczas takiego oświadczenia woli narusza art. 41 k.p., co finalnie uzasadnia przyznanie pracownikowi stosownego odszkodowania i reformatoryjne rozstrzygnięcie względem wyroku Sądu pierwszej instancji.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną pełnomocnik pozwanej Spółdzielni. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podniósł, że w sprawie występują zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Pierwsze z nich dotyczy sytuacji, w której sąd wskazuje w uzasadnieniu wyroku podstawę faktyczną niespełniającą wymagań z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., drugie zaś zamyka się w obrębie wykładni art. 61 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., w sytuacji, gdy pracownik unika otrzymania oświadczenia woli pracodawcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może być przyjęta do rozpoznania, gdyż przedstawiony w tym celu wniosek nie wskazał żadnej ustawowej przesłanki (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Powołanie się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego nakłada na skarżącego określone obowiązki. Po pierwsze, przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie. Po drugie, musi to być zagadnienie dotyczące wykładni przepisów prawa, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Po trzecie, skarżący powinien sformułować problem prawny, określić przepisy prawa i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen i po czwarte przeprowadzić stosowny wywód prawny, zbieżny do

pytania prawnego, o którym mowa w art. 390 k.p.c., tak by uchwycić istotę i wagę formułowanego problemu.

Dopiero łączne spełnienie powyższych warunków otwiera drogę do stwierdzenia, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571; z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia wskazuje, że skarżący dość swobodnie podszedł do powyższych wymogów. Przede wszystkim nie analizuje żadnego stanowiska judykatury, jakie zostało sformułowane na tle art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., czy też art. 61 k.c. Nie powołuje też poglądów judykatury, które miałyby wzmocnić jego przekaz w odniesieniu do istotnego problemu prawnego.

Tymczasem kwestia związana z wymogami formalnymi uzasadnienia wyroku została już dawno rozstrzygnięta w orzecznictwie (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 marca 2011 r., I UK 331/10, LEX nr 811826; z dnia 15 lipca 2011 r., I UK 325/10, LEX nr 949020; z dnia 20 stycznia 2000 r., I CKN 359/98, LEX nr 50863). Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego sytuacja, w której uzasadnienie zostało sporządzone wbrew stanowisku skarżącego i w sposób dlań nieprzekonywujący. W judykaturze dominuje utrwalone stanowisko, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. nie może stanowić płaszczyzny do krytyki trafności przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku ustaleń faktycznych, ani ich oceny prawnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2014 r., I PK 295/13, LEX nr 1483572). Także problem wykładni oświadczeń woli nie stanowi „novum” w polskim systemie prawa (zob. na przykład uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 października 1998 r., III ZP 31/98, OSNAPiUS 1999 nr 3, poz. 80) i był przedmiotem wypowiedzi judykatury.

Summa summarum, ramowe i lakonicznie przedstawione kwestie prawne nie mogą decydować o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Natomiast

orzekający w sprawie sąd drugiej instancji dokonał wykładni prawa za pomocą typowej, zwykłej interpretacji, przy dokonywaniu której nie powstało istotne zagadnienie prawne.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł w myśl art. 398⁹ § 2 k.p.c.